

Phẩm 6: HIỆN CÁC ĐỨC PHẬT

Bấy giờ, Đức Phật bỗng nhiên biến mất ở cõi trời Phạm, liền trụ ở rừng Song thọ. Đức Phật nghĩ: “Rồi đây, vào nửa đêm hôm nay Như Lai sẽ vào Nê-hoàn. Dân chúng, lần cuối cùng nhìn thấy sự kết thúc đời của Phật. Ta hãy khiến cho dân chúng vui mừng, được tưởng yên ổn, đoạn dứt những uế độc, khiến cho họ nghĩ đến Như Lai, tác khởi tư tưởng gốc thiện lớn, lìa mọi khổ não, được niềm vui vô cực, phát tâm đại từ, đại bi, bỏ đi các việc ma, mang đến pháp của chư Phật, đều diệt trừ tan nát các lưới, khiến diệt hết các phiền não, bỏ hết những điều dua nịnh, dứt sạch các đại kiến, đi đến các độ, tán thán hạnh của Bồ- tát. Thị hiện các Đức Như Lai khiến cho tất cả tận mắt nhìn thấy. Tọa tác biến hóa lớn để giảng nói pháp Phật”. Đến đây, Đức Thế Tôn nhập Niết-bàn nằm ở trên giường sư tử.

Đấng Đại Tôn Hùng quan sát khắp mười phương, rồi dùng ngón chân ấn xuống đất thì sáu lần chấn động đến cảnh giới mười phương. Đức Phật liền thu thân vào Tam-muội chánh định. Từ mỗi một lỗ chân lông của Ngài phát ra ánh sáng nhiều như cát sông Hằng. Mỗi một ánh sáng soi khắp cõi nước Phật nhiều như cát sông Hằng. Mỗi một ánh sáng trọn chẳng lẫn lộn nhau trong số đó. Tất cả các lỗ chân lông, mỗi mỗi đều phóng ra ánh sáng nhiều như số cát sông Hằng. Phóng ra ánh sáng rồi, liền như hình tượng Tam- muội chánh thọ khiến cho mắt của tất cả mọi người trở thành mắt Phật, đều thấy hết các đất nước Phật, lúc ấy, Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Này các ông! Các ông có thấy khu vực ở phương Đông ngang dọc trên dưới mười vạn do-tuần mà trong đó đầy hạt bụi? Số các Đức Phật ở phương Đông nhiều như bụi này, cứ một hạt bụi là một vị Phật. Các Đức Phật đó đều nằm nghiêng về hông phải, sự hiện biến hóa cũng như vậy. Sự dạy bảo hóa độ của tất cả các vị Phật ấy cũng đều đã chu tất. Các vị đều vào rừng Song-thọ chỗ đất sinh sống của Lực sĩ, đều tên là Thích Ca Văn, tất cả đều nằm ở trên giường sư tử, đều đến nửa đêm hôm nay vào Nê-hoàn. Các ông có thấy, ở phương Đông, chẳng thể kể, chẳng thể tính, chẳng thể nghĩ bàn, không lường hết những Bồ-tát đầy đủ hạnh đi đến dưới cây nơi Phật nhập Niết-bàn chăng? Lại có thấy vô số người đắc Phật

đạo chẳng? Lại có thấy vô số người khác Chuyển pháp luân chẳng? Lại có thấy vô số người khác nói pháp chẳng? Lại có thấy không lường người buông bỏ mạng sống chẳng? Lại có thấy không có giới hạn số người nằm nghiêng về hông phải ở trên giường sư tử như Ta chẳng?

Chúng hội đáp:

–Chúng con đã thấy!

Chẳng biết hết số

ấy! Đức Phật dạy:

–Ví như ba ngàn đại thiên thế giới, trên đến cõi trời Ba Mươi Ba, dưới đến tận cùng bờ cõi của đất mà trong đó đầy bụi. Ý ông thế nào? Có người có thể biết số bụi đó chẳng?

–Thưa đấng Thiên Trung Thiên! Số bụi đó chẳng thể kể, chẳng thể lường, chẳng thể xứng, chẳng thể tính!

Đức Phật dạy:

–Ví như ba ngàn đại thiên thế giới đó lại có hàng tỷ ức trăm ngàn ba ngàn đại thiên thế giới mà trong ấy đầy cả bụi như vậy. Có số Bồ-tát tên là Thích Ca Văn ở nước Phật phương Đông nhiều như số bụi này đi đến dưới cõi Bồ-đề, số cũng nhiều như vậy Chuyển pháp luân, số cũng nhiều như vậy dạy trao nói pháp, số cũng nhiều như vậy xả bỏ thân mạng, số cũng nhiều như vậy nằm nghiêng về hông bên phải như Ta, số cũng nhiều như vậy không khởi lên ở cõi Nê-hoàn khác mà vào Nê-hoàn, số cũng nhiều như vậy đều tên là Thích Ca Văn, mẹ tên là Ma-da, cha tên là Duyệt-đầu-đàn, nước ấy tên là Ca-duy-la-vệ, đời ấy tên là Nhẫn Giới, Xá-lợi-phất, Ma-ha Mục-kiền-liên là đệ tử tôn quý, thị giả là A-nan. Như sự việc đã có ở phương Đông, chín phương còn lại cũng như vậy, đều là Thích Ca Văn. Nhiều như số Thích Ca tên là Đề-hoàn-kiệt, cũng như vậy, tên là Viết-đề, tên là Đa-la, cũng như vậy tên là Duy-vệ, cũng như vậy tên là Thức, cũng như vậy tên là Tùy Khí, cũng như vậy tên là Câu-lâu-tần, cũng như vậy tên là Câu-na-hàm, cũng như vậy tên là Ca-diếp; cũng như vậy, các Đức Phật Thiên Trung Thiên đó nhu nhuyễn vi diệu như vậy, là danh hiệu phát ra âm thanh nhu nhuyễn đều đồng một danh hiệu là Thích Ca Văn. Như Lai đều dùng nhục nhãn đầy đủ nhìn thấy mà còn chẳng đủ lời để nói. Sự thấy ấy rộng lớn hơn cả vô số đã nói đây. Nơi ấy có kẻ ở nhà học đạo hoặc có người xuất gia học đạo khiến các Bồ-tát của một nước Phật đều được làm Phật, được cúng dường những danh hiệu Phật này đầy đủ một kiếp. Lại có người nói kinh pháp của chư Phật hiện tại đó, nghe xong

trong giây lát vui mừng tin theo thì hơn cả dân chúng của ba ngàn đại thiên thế giới cùng nhau cúng dường chư Phật đầy đủ. Tất cả các vị Bồ-tát đã tuệ giải như vậy thì mau chóng gần được đạo Chánh chân vô thượng.

Khi Đức Phật nói kinh đó thì sáu mươi hai ức Bồ-tát được pháp khó đầy đủ. Như vậy họ thu hoạch được chẳng thể nghĩ bàn ý Bất thoái chuyển, an lập vào đạo Chánh chân vô thượng. Mười muôn Bồ-tát phát ý đại đạo ban đầu, trụ vào địa vị Bất thoái chuyển Chánh đẳng vô thượng. Ba mươi hai ức Bồ-tát được Bất khởi pháp nhẫn. Hằng hà sa số người đoạn dứt tất cả phiền não, diệt sinh tử chứng thuyết. Vô số người sẽ cùng hội với Đức Di-lặc. Vào lúc đó, bợn ma ác ôm lòng độc hận, rơi nước mắt bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Bản nguyện của con là muốn cho Đức Như Lai sớm vào Nê-hoàn, muốn cho dân chúng chẳng ra khỏi cảnh giới của con. Đức Như Lai Vô Sở Trước Đẳng Chánh Giác đã độ được rất nhiều, nếu trụ thọ mạng ấy đến một kiếp thì số người được độ lại chẳng thể hơn số đã độ hôm nay chăng? Nay đấng Thiên Trung Thiên đã làm rỗng không cảnh giới của con rồi!

Đến đây, Đức Phật dùng ngón tay lấy đất để lên trên móng tay, rồi bảo ác ma:

–Ý ông thế nào? Đất trên móng tay Như Lai nhiều hay đất của đại địa nhiều?

Ma bạch Phật:

–Đất trên móng tay Như Lai ít, đất của đại địa nhiều chẳng thể

kể.

Đức Phật dạy:

–Này Ba-tuần! Tất cả những chúng sinh được Ta cứu độ đều đã vào vô vi, số ấy như đất trên móng tay. Số còn lại nghe theo lời dạy của ông thì lại nhiều như đất của đại địa. Ông hãy hoan hỷ, vui vẻ, vừa lòng đi! Loại người như vậy chẳng thể hết, không có tính được!

Phật bảo ma Ba-tuần:

–Ông muốn cầu giống người như cầu hư không. Này Ba-tuần! Việc làm của ông nay thuận tiện, dễ làm rồi! Vì nửa đêm hôm nay Như Lai sẽ vào Nê-hoàn!

Bấy giờ, Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Hãy an lập cõi nước của chư Phật trong tất cả mười phương! Dân chúng trong cõi nước ấy đều được an lạc, làm hưng thịnh cõi nước của hàng Bồ-tát.

Các Tỳ-kheo đáp:

–Vâng, thưa đức Thiên Trung Thiên! Chúng con đã an lập các cõi nước ấy rồi!

Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Nếu Ta từ một kiếp đến muôn ức kiếp lấy ví dụ tổng hợp so sánh, nói pháp thí dụ, giảng nói pháp nghĩa của các Đức Phật cũng không có lúc cùng, chẳng thể hết vậy. Vô số các Đức Phật Thiên Trung Thiên hiện tại, các Đức Như Lai như vậy đều dùng nhục nhãn cụ túc nhìn thấy hơn thế nữa, sự thấy chẳng thể giới hạn.

Đến đây, Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Việc phải làm của Như Lai là độ tất cả mà không có tư tưởng chấp có, chấp không. Vì sao? Nên Ta bảo các ông!

Lúc đó, Đức Phật tức thời như hình tượng vào Tam-muội, hiện thân tức khiến cho việc nói kinh của các Đức Phật Thế Tôn ở cõi đó mà người cõi này đều nghe. Nghe được kinh pháp đó thì người nhiều như cát sông Hằng được trụ vào hàng Tam thừa. Mười ức trăm ngàn người được đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Mười ức ngàn người đạt được đạo Duyên giác. Những người còn lại đều bỏ thân mạng.

